

Török Nándor

Vagy, aki vagy

Vagy, aki vagy. Láthatatlan.
Szikra vagy a kelő Napban,
hideg fényed oly vakító,
ott vagy, tudom és ez így jó.

Vagy, aki vagy. Láthatatlan.
Szellő vagy egy zárt palackban,
ha kell hűsítsz nyármelegben,
haját kócolsz, szoknya lebben.

Vagy, aki vagy. Láthatatlan.
Dallam vagy egy régi lantban,
s ha húrjain játszik a szél,
szavak nélkül nékem mesél.

Vagy, aki vagy. Láthatatlan.
Mint gyümölcsben, hogyha mag van,
csírád, rügyet, ha bontogat
a csonthéjban a gondolat.

Vagy, aki vagy. Láthatatlan.
Felismerlek önmagamban,
s bizonytalanságom éget,
vagy a kezdet, vagy a *végzet*.

Fenn a Golgotán, avagy 'színház az egész világ'

Elveszve a mindenség határán
boldog boldogtalanságban ténfergész,
hátadon a könnyű habszivacs kereszt,
s ripacsként hordod árván és gyáván.

Idelfönn már senki nem ér tetten,
képzelt fájdalomdat bátran viseled,
s ebben nem osztozik senki sem veled.
A játék végén árnyaddal ketten

bőszén hajlongtok fenn a Golgotán,
s hitvány díszletek közt megtudod talán,
hogy a nagy műben hol van a csalás,

a jóban a rossz, a fényben az árnyék,
a vastapsra benned mindkettő vár még.
Vár még Krisztus és vár még Barabás.

A hit peremén

Szárnyában kinnal verdesett a hajnal,
a gyilkos Nap tüze megperzselte őt,
és távolban a harsány utcazajjal
elbúcsúztattam a máglyára menőt.

A harmatkönnye gőzölögve eltűnt,
a pirkadattal elhamvadt az álmom,
éber éjjeleken halmozom a bűnt,
s nappal a kétes feloldozást várom.

Az izzó Napra béklyókat veretve,
a Pillanatban sejtem reggelente
a harmattól ázó mindenséget én,

s míg az érintetlent tiporja lábam,
szeretnék hinni a gyönyörű mában,
hogy estig rám lel az egyszери erény.

Porból lettünk

Csak a porból látszik, mily messze az isten,
le kell hajolnia, hogy ránk letekintszen.

Porból porrá leszünk, így hangzik az ige,
ezért, ha fúj a szél, dobál oda-ide.

Könnyű fajsúlyú lét, gyökértelen világ,
leporolt közhelyek között nőtt ideák

miatt, ha fúj a szél, fuldoklunk a portól,
létünk előzetes túlvilági folklór,

vagy fess fattyúvirág, egy jövőtlen torzó,
gyönyörű kelyhében nincs bibe, se porzó,

tüskéket növeszt csak és esélyünk sincsen,
hogy a teremtő ránk, porba letekintszen.